

1909, pegede den Gang paa det mægtige Socialdemokrati i Tyskland. Han sagde efter Rigsdagstidenden Sp. 4053 — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse disse og enkelte andre Citater —: „Af de 4 Millioner Soldater, som Tyskland har, er de 2 Millioner Socialdemokrater. Det kunde maaske være farligt at kalde dem ind under Fanerne og give dem skarpladte Geværer i Hænderne. Man er ikke sikker paa, i hvilken Retning disse Geværer kom til at pege. Nej, heldigvis er den Tid forbi, da Befolkningen lader sig drive som Slagtekvæg frem paa Valpladsen.“ Og det ærede Medlem erklærede, at Muligheden af, at Tyskland eller andre Stormagter vilde begynde en Krig, stod for ham som fuldstændig usandsynlig; det vilde nemlig volde indre Uroligheder i Tyskland. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som i Aar er sit Partis Ordfører, tog Ordet den 23. Februar 1909 og paaberaabte sig, at Jaurès, den kendte franske Socialdemokrat, havde erklæret, at de franske Socialdemokrater ikke vilde føre Vaaben mod et andet Land, med hvem de ikke havde noget udestaaende, de vilde betragte dette som en Forbrydelse og vilde modsætte sig det.

Saaledes talte Socialdemokraterne, da vi sidst diskuterede Forsvarsordningen i dette høje Ting. Jeg behøver ikke at erindre om, hvorledes det gik. Det gik nøjagtigt, som den nuværende højtærede Kirkeminister, der den Gang var Venstres Ordfører, sagde: Det vil gaa saaledes i Tyskland, at naar Trommerne gaar og Piberne lyder og hele Apparatet kommer i Gang, marcherer Socialdemokraterne med lige saa fuldt som alle andre Tyskere, og selv om de skulde have nogen Modvillie derimod, vil det ikke hjælpe stort, de vil blive grebet af den samme Aand, som til den Tid vil gribe hele Folket dernede. Ja, saaledes gik det i Tyskland, saaledes gik det i Frankrig og saaledes i alle de andre Lande. De røde Faner drejede uden Slinger ind i Krigen. De socialdemokratiske Organisationer gjorde ikke noget Tilløb til at modsætte sig det. Det viste sig, at Aanden var stærkere end Kuløren.

Det radikale Parti var i Aarene før 1909 knap saa sikkert som Socialdemokraterne paa, at Krigen ikke vilde komme, men det troede ikke paa den. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udfoldede i Aarene fra 1905 til 1909 en meget omfattende militær Skribentvirksomhed. Han skrev dels i „Det nye Aarhundrede“ og dels i „Politiken“, og selv om det ærede Medlem ikke benægtede Muligheden af en Stormægtskrig, var det stadige

Omkvæd i hans Artikler dog, at den hørte til Usandsynlighedens Verden. At en engelsk Blokade vilde tvinge Tyskland til Eftergivenhed, betegnede han i Marts Maaned 1905 som en stor Illusion. At Belgiens Neutralitet skulde blive krænket under en Krig mellem Tyskland og Frankrig var en Tanke, som det ærede Medlem afviste. Belgiens Betydning for de to Stormagter var, skriver han, underordnet. Ingen af dem vilde krænke Belgiens Neutralitet, naar de skulde anvende betydelige Hærstyrker derpaa. Ud fra disse Synspunkter opstillede det radikale Parti i 1909 dets militære Forslag ud fra Princippet: saa lidt som muligt; jo mindre, des bedre, ingen Befæstningsanlæg af nogen Art, mindst ved København. Det vilde være en Fare for Landet og trække Lynet ned over os. Et Grænse- og Søpoliti, beregnet til at nedlægge en formel Protest, var det, man foreslog fra den Side; intet Mineforsvar, som det ærede Medlem Hr. P. Munch skrev i 1907. Hvis vi i Overensstemmelse med vore naturlige Pligter som neutral Stat ikke stræbte at spærre Vandene Øresund eller Store Bælt enten med Skibe, Miner eller Fæstningsværker, talte al Sandsynlighed for, at der ingen Kamp vilde blive i vore Farvande eller paa vort Omraade. Hvis man ikke stræbte at spærre Store Bælt med Skibe, saa talte Sandsynligheden for, at vi var godt kørende.

Det faldt i det ærede Medlem Hr. P. Munchs Lod selv at føre Beviset for, hvor svimlende han den Gang tog fejl. Det ærede Medlem vil i dansk Militærpolitikks Historie staa som det store Monument for politiske Vildfarelser. Krigen kom, og Skæbnen vilde, at det ærede Medlem Hr. P. Munch var Danmarks Krigs- og Marineminister, da det kom til Krig mellem Stormagterne, og det første, en af dem gjorde, var at krænke Belgiens Neutralitet, angribe Belgien og bemægtige sig Belgien. Krigen kom, og de smaa neutrale Lande fulgte ikke det ærede Medlems Anvisning paa bare at ligge todt og ikke foretage sig noget. De smaa neutrale Magter kaldte deres Mandskab under Vaaben, sendte det til Grænsen, satte adskillige Skibe i Søen, alle dem, de havde, og skyndte sig med at skaffe sig nye. Det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde det samme. Jeg skal ikke repetere Enkelthederne i disse Blade af det ærede Medlems politiske Historie. De er kendt af ethvert voksent Menneske i Landet. Det ærede Medlem gjorde alt det, han fraaraadede at gøre i 1905—09. Han spærrede med Miner, han kaldte Sikringsstyrken ind. Satte Københavns Landbefæstning i Forsvarsstand, styrkede den,